

Sygn. akt IV U 952/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Cieśla

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 7 lipca 2014 roku nr (...)

w sprawie A. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, że przyznaje odwołującemu się A. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 11 czerwca 2014 roku na okres lat trzech.
2. w pozostałym zakresie oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 952/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 13 maja 2015 r.

Decyzją z dnia 7 lipca 2014 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r.

o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), przyznał A. M. prawo do renty

z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od

11 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r. wraz z prawem do wypłaty wyrównania świadczenia za okres od 1 stycznia 2014 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, do 10 czerwca 2014 r. w związku z istnieniem u niego w tym czasie całkowitej niezdolności do pracy.

Odwołanie od tej decyzji wniósł A. M., domagając się jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres do osiągnięcia wieku emerytalnego. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że nie zgadza się z zaskarżoną decyzją, ponieważ jest osobą o naruszonej sprawności organizmu

w stopniu znacznym z uwagi na wypadek, jakiemu uległ w 2009 r. i jego nadal odczuwalne skutki. Z uwagi na te skutki uważa, że prawo do renty wypadkowej winno mu przysługiwać na okres do osiągnięcia wieku emerytalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wskazał, że odwołanie nie wnosi żadnych nowych okoliczności, które miałyby wpływ na zmianę orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący A. M., urodzony (...), ma wykształcenie średnie techniczne w zawodzie elektryka, a pracował jako montażysta i instalator urządzeń elektronicznych, elektromonter, murarz, robotnik budowlany, elektryk remontowy i elektryk- kierowca.

W dniu 28 kwietnia 2009 r. ubezpieczony uległ wypadkowi w pracy, doznając urazu skrętnego stopy prawej.

Od 3 listopada 2009 r. do 31 października 2010 r. i od 1 lutego 2011 r. do 31 marca 2014 r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W dniu 28 stycznia 2014 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie mu prawa do renty wypadkowej na dalszy okres.

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 lipca 2014 r. ZUS Oddział w R. przyznał A. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od 11 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r. wraz z prawem do wypłaty wyrównania świadczenia za okres od 1 stycznia 2014 r., tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, do 10 czerwca 2014 r. w związku z istnieniem u niego w tym czasie całkowitej niezdolności do pracy.

(okoliczności bezsporne)

Sąd Okręgowy ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Lekarz Orzecznik ZUS w opinii lekarskiej z dnia 1 kwietnia 2014 r. rozpoznał u wnioskodawcy:

- stan po przeszczepie skóry na podudziu prawym z powodu niegojącej się rany po rekonstrukcji ścięgna Achillesa po stronie prawej jako następstwo wypadku przy pracy.

W konsekwencji, Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że odwołujący jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres 6 miesięcy.

Na skutek sprzeciwu, sprawa skierowana została do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 25 kwietnia 2014 r. stwierdziła, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do 30 września 2014 r., ze wskazaniem, że niezdolność ta powstała w dniu 17 grudnia 2013 r. Komisja Lekarska dokonała takiego samego rozpoznania, jak Lekarz Orzecznik.

W dniu 19 maja 2014 r. do ZUS Oddział w T. wpłynął wniosek ubezpieczonego o przyznanie mu prawa do renty wypadkowej na okres do osiągnięcia wieku emerytalnego. Wniosek ten przekazany został ZUS Oddziałowi w R..

W związku z tym, że orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 25 kwietnia 2014 r. budziło zastrzeżenia co do zgodności z zasadami orzecznictwa lekarskiego, sprawa ponownie przekazana została w trybie nadzoru nad wykonywaniem orzecznictwa o niezdolności do pracy na podstawie art. 14 ust. 5 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS do rozpatrzenia przez Komisję Lekarską ZUS. Komisja Lekarska w opinii z dnia 11 czerwca 2014 r. stwierdziła, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy na okres do 30 września 2014 r., ze wskazaniem, że niezdolność ta powstała w dniu 11 czerwca 2014 r. i ma związek z wypadkiem przy pracy. W tym samym orzeczeniu uznała, że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do 10 czerwca 2014 r., ze wskazaniem, że niezdolność ta powstała w dniu 5 listopada 2013 r. i pozostaje w związku

z wypadkiem przy pracy. Komisja Lekarska stwierdziła u wnioskodawcy:

- stan po leczeniu zastarzałego naderwania przyczepu piętowego ścięgna Achillesa po urazie skrętnym stopy prawej w dniu 28 kwietnia 2009 r.,
- prawdopodobne leczenie operacyjne stopy końsko- szpotawej w dzieciństwie z zespołem algodystroficznym podudzia, bez znaczącej dla wykonywanej pracy dysfunkcji,
- nadciśnienie tętnicze w okresie wydolności krążenia, dobrze kontrolowane.

Orzeczenie to legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

dowód:

- orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS dnia 01.04.2014 r.- akta ZUS,
- orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia: 25.04.2014 r. i 11.06.2014 r.- akta ZUS,

W celu stwierdzenia, czy i w jakim stopniu odwołujący jest niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych

(Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) oraz art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r.

poz. 1440 ze zm.), kiedy powstała u niego niezdolność do pracy i czy ma ona związek

z wypadkiem przy pracy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: lek. med. J. S.- specjalisty chirurga ortopedy- traumatologa i lek. med. P. M.- specjalisty kardiologa.

Biegli chirurg ortopeda- traumatolog i kardiolog zdiagnozowali u odwołującego:

- stan po uszkodzeniu ścięgna Achillesa prawego z leczeniem operacyjnym i powikłanie po tym leczeniu,
- nadciśnienie tętnicze łagodne.

W oparciu o przeprowadzone badanie oraz wyniki badań specjalistycznych uznali, że ubezpieczony jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres trzech lat.

W uzasadnieniu opinii biegli podali, że w badaniu fizykalnym stwierdza się

u opiniowanego niezagojoną ranę okolicy ścięgna Achillesa podudzia prawego. Ubezpieczony czterokrotnie poddawany był leczeniu operacyjnemu z powodu powikłań (rozejścia się rany, przeszczepu i powikłań zapalnych z przetokami). Aktualnie ma niezagojone rany. W badaniach dodatkowych stwierdza się osteodystrofię prawego podudzia

i stopy prawej. Postępowanie lecznicze (wycięcie martwiczej tkanki, stosowanie celowej antybiotykoterapii i unieruchomienie kończyny dolnej) świadczy o toczącym się nadal procesie zapalnym, a zmiany o typie osteodystrofii (nie tylko w obrębie stopy, co może być następstwem leczonej w dzieciństwie wady rozwojowej stopy, ale także nasad dalszych podudzia prawego) powodują znacznego stopnia dysfunkcję statyczno- kinetyczną podudzia

i stopy prawej. Charakter stwierdzonych zmian (przewlekłość) oraz aktualny stan fizykalny (wyszczuplenie podudzia prawego o 8 cm, osłabienie siły mięśniowej, niezagojona rana okolicy ścięgna Achillesa, dysfunkcja ruchowa stopy, skrócenie kończyny dolnej prawej

o 2 cm) świadczą o długotrwałym, progresywnym procesie toczącym się w obrębie stawu skokowego i stopy prawej. Charakter powikłań po leczeniu operacyjnym zaś o trwającym nadal procesie zapalnym. Następowe, postępujące zmiany wtórne, tak zwyrodnieniowe, jak

i osteodystroficzne z nieustającą niedomogą czynnościowo- bólową w obrębie stawu skokowego w sposób znaczny wpływają na upośledzenie funkcji kończyny dolnej prawej, co stanowi o naruszeniu sprawności organizmu wnioskodawcy w stopniu znacznym.

dowód:

- opinia sądowo- lekarska z dnia 13.01.2015 r.- k. 14-16,
- opinia uzupełniająca z dnia 20.03.2015 r.- k. 25,

Sąd w całości podzielił opinię biegłych chirurga ortopedy- traumatolog i kardiologa uznając, że zawiera ona kompleksową i wyczerpującą ocenę stanu organizmu odwołującego, a nadto uwzględni wpływ rozpoznanych u niego schorzeń na zdolność do pracy w związku

z wypadkiem przy pracy. Sąd uznał, iż charakterystyka schorzeń została przez biegłych oceniona prawidłowo z punktu widzenia zasad logiki, przy wykorzystaniu wiedzy specjalistycznej popartej doświadczeniem osób sporządzających opinię. Dlatego też, Sąd

w całości podzielił wnioski biegłych sądowych odnośnie dalszej częściowej okresowej niezdolności ubezpiezonego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Podkreślić również trzeba, że opiniujący w sprawie biegli swoje ustalenia i wnioski wywiedli po szczegółowej analizie całości dokumentacji medycznej oraz badaniu odwołującego.

Wprawdzie w opinii z dnia 13 stycznia 2015 r. biegli sądowi dokonali oceny faktów, stwierdzając, że odwołującemu brakuje trzy lata do uzyskania świadczeń emerytalnych,

w związku z czym renta wypadkowa powinna mu przysługiwać na okres do uzyskania tych świadczeń, jednak jak podkreśla się w orzecznictwie- Sąd nie jest związany opinią biegłego w zakresie jego wypowiedzi odnośnie do zastrzeżonych do wyłącznej kompetencji sądu kwestii ustalania i oceny faktów oraz sposobu rozstrzygnięcia sprawy (por. np. wyrok SA

w Poznaniu z dnia 20 lutego 2013 r., I ACa 1178/12, Legalis nr 741192)- tym bardziej, jeżeli biegli, jak w tej sprawie, dokonali niewłaściwej oceny faktów. Nie jest bowiem tak, że wnioskodawcy brakuje do uzyskania wieku emerytalnego trzy lata.

Mając to na uwadze, Sąd zwrócił się do biegłych sądowych o ponowne zajęcie stanowiska w sprawie przy uwzględnieniu obowiązujących przepisów oraz okoliczności faktycznych- zaznaczając, że dla odwołującego, urodzonego w dniu (...), wiek emerytalny określa art. 24 ust. 1b pkt 20 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, dotyczący mężczyzn urodzonych po dniu 30 września 1953 r., dla których wiek emerytalny wynosi co najmniej 67 lat.

Uwzględniając te wskazania, w opinii uzupełniającej z dnia 20 marca 2015 r. biegli sądowi podtrzymali wniosek wynikający z opinii zasadniczej o częściowej niezdolności ubezpiezonego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy stwierdzając, że stan fizyczny opiniowanego z przewlekłym procesem patologicznym uzasadnia przyjęcie w jego przypadku częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres trzech lat.

W pisemnym stanowisku Zastępcy Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS, przedłożonym przez organ rentowy wraz z pismem procesowym z dnia 5 maja 2015 r. podano, że biegli sądowi opisali stan zdrowia ubezpiezonego podobny do opisywanego

w ZUS przez Komisję Lekarską oraz później badających go Lekarzy Orzeczników. Jak wskazano, biorąc pod uwagę dotychczasowe efekty leczenia opisywane w kolejnych opiniach LO i KL, trudno odmówić biegłym racji. Stwierdzono też, że biegli wydłużają jedynie okres świadczeń orzeczonych w ZUS.

Mając na uwadze treść tego pisma stwierdzić należało, iż Zakład nie kwestionował wydanej w sprawie opinii.

W oparciu zatem o treść opinii biegłych chirurga ortopedy- traumatologa i kardiologa, uzupełnionej przez tych biegłych w dniu 20 marca 2015 r., ocenionej pozytywnie, zgodnie

z kryteriami zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków, Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.), ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Równocześnie w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy, za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą: podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych, podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy nawet bez polecenia, w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przy ustalaniu między innymi prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Jak stanowi art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z dyspozycją art. 12 ust. 1 ustawy, niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu.

W myśl ust. 2 powołanego artykułu, całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, natomiast stosownie do ust. 3, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Równocześnie, jak stanowi art. 13 ust. 1 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak również możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Jak wynika z wydanej w niniejszej sprawie opinii sądowo- lekarskiej biegłych chirurga ortopedy- traumatologa i kardiologa, odwołujący z uwagi na stan po uszkodzeniu ścięgna Achillesa prawego i powikłanie po leczeniu, jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres trzech lat.

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 lipca 2014 r. ZUS Oddział w R. przyznał A. M. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku

z wypadkiem przy pracy na okres od 11 czerwca 2014 r. do 30 września 2014 r.

(wraz z prawem do wypłaty wyrównania świadczenia za okres od 1 stycznia 2014 r.,

tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku, do 10 czerwca 2014 r. w związku z istnieniem całkowitej niezdolności do pracy w tym okresie). Składając odwołanie od tej decyzji ubezpieczony zakwestionował jedynie datę końcową przyjętego przez ZUS czasokresu stwierdzonej przez Komisję Lekarską częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem do pracy, a tym samym datę końcową przyznanego mu świadczenia. W odwołaniu od zaskarżonej decyzji domagał się bowiem zmiany tej decyzji i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres do osiągnięcia wieku emerytalnego.

Biorąc zatem pod uwagę, iż biegli sądowi w wydanej w sprawie opinii orzekli, że wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres trzech lat, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS Oddział w T. z dnia 7 lutego 2014 r. w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od 11 czerwca 2014 r. na okres trzech lat.

W pozostałym zaś zakresie odwołanie oddalił.

Sąd nie mógł uwzględnić żądania wnioskodawcy przyznania mu prawa do renty wypadkowej na okres do osiągnięcia wieku emerytalnego, gdyż nie zostały spełnione w jego przypadku warunki określone treścią art. 13 ust. 3a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego

w art. 24 ust. 1a i 1b, w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzeka się niezdolność do pracy na okres do dnia osiągnięcia tego wieku.

Przepis art. 13 ust. 3a ustawy emerytalno- rentowej odsyła do przepisów art. 24 ust. 1a i 1b, które określają powszechny wiek emerytalny dla kobiet i mężczyzn.

W przypadku odwołującego, urodzonego w dniu (...), wiek ten- stosownie do treści art. 24 ust. 1b pkt 20- wynosi co najmniej 67 lat.

Skoro tak, ubezpieczony nie spełnia warunków wynikających z art. 13 ust. 3a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Po pierwsze, do renty z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczony nie był uprawniony przez okres co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego, gdyż renta przysługiwała mu jedynie od 3 listopada 2009 r. do 31 października 2010 r. i od 1 lutego

2011 r. do 31 marca 2014 r. Po drugie zaś, brakuje mu więcej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a i 1b ustawy emerytalno- rentowej. Powszechny wiek emerytalny 67 lat, określony w art. 24 ust. 1b pkt 20 tej ustawy, wnioskodawca osiągnie bowiem dopiero w dniu (...).r.

W wyroku z dnia 20 lutego 2014 r., III AUa 1093/13 (LEX nr 1454577) Sąd Apelacyjny w Poznaniu podniósł, że ustawodawca wprowadzając do ustawy emerytalnej przepis art. 13 ust. 3a objął swoistą ochroną osoby, które długotrwale- co najmniej 5 lat- były uprawnione do renty i brakuje im do osiągnięcia wieku emerytalnego okres krótszy niż 5 lat. Przepis ten ma przede wszystkim ochronić osoby, które z racji długotrwałej niezdolności do pracy zostały wykluczone z rynku pracy na dłuższy okres i ma on na celu ochronę tych osób przed koniecznością poszukiwania

przez nie pracy w sytuacji niewielkiego prawdopodobieństwa jej znalezienia. Z doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania wynika bowiem, że prawdopodobieństwo znalezienia zatrudnienia przez osobę, której do osiągnięcia wieku emerytalnego brakuje mniej niż 5 lat i która długotrwale była niezdolna do pracy, jest nikłe. Tym samym w przypadku rzeczywistej poprawy stanu zdrowia osoby, która dotychczas była niezdolna do pracy, na krótko przed osiągnięciem wieku uprawniającego ubezpieczonego do przyznania prawa do emerytury, w konsekwencji może doprowadzić do pozostawienia takiej osoby bez środków do życia.

Odwołujący nie spełnia warunków wynikających z art. 13 ust. 3a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Przepis ten odsyła do przepisów określających powszechny wiek emerytalny dla kobiet i mężczyzn. Przy jego stosowaniu nie bierze się pod uwagę wcześniejszego wieku emerytalnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych wyżej przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., Sąd orzekł, jak w punktach 1 i 2 wyroku.